

PROLOOG EPILOOGILE

Tunnistan, et see muidu kirjaoskamatu kirjatükk on oma esitamisotsingute käigus läinud koostöösse mitmete õpetatud kirjaoskajatega ja seda ka varem ja korduvalt.

Tunnistan, et nelja kõrgkooli magistri kraadiga Jako Kull on taas minu palvel nõ. punase pliiatsiga minu teksti üle käinud nii et punased ja sinised ja rohelised kohendused ja parandused on nähtavad.

Tunnistan, et tuntud mõttehiiglane Hanno Saks, kes ka praegu Dublini Ülikoolis teoloogia õpinguid jätkab, on minu palvel teinud retsensioonid ja lisanud nähtavad kommentaarid.

Tunnistan, et selle tavatuna näiva ekspressiooni ajendil kirjapandud mõttearendusele olin tellinud kriitika, mis on nähtav, nagu oli algvariandis mõtiskluse "EUGEENIKA?" lõpus, koos minupoolsete eksrompt kommentaaridega.

Nagu lugeja aru saab, siis olen taas püüdnud eksperimenteerida olemasoleva Jumaliku alge säilitamisele läbi meile õpetatud sõnaseadmiskunsti või selle kunsti kohandamisele püha alge selguse nimel.

Tunnistan, et olen ekspluateerinud oma emand Marka Katarina't palvetega reaalteaduslikeks meeleavaldusteks, kui ma liiga lennukaks muutun. Mõistan ka oma hea emanda muret, minu nagu tihti teada barokk verbaalsete vinjettide tõlkimisel minu jaoks väga võõrastes keeltesse.

Mõeldes siin lubatud, teemat kokkuvõtvale epiloogile kui taipasin, et ajad siin maapeal ja selles reaalsuses siin on just epiloogi tähenduses täpselt ajastunud ja palju laiemas ja ehmatavamas ulatuses, et lubada endale ajakulu mingi Pariisi, Roland Corros tenniseturniiri meeleolus külgejäanud mõttearendusele epiloogi sirgeldamisega. Tänu siiski selle belletristilise, minu jaoks ilmselt ka viimse rahuaja mõttekujunduse ees, jõudsid lõpuaegadele sobilikuma epiloogi käsituseni.

Meie Taevase Isa loal, tahan avada EPILOOGI oma kontemplatsioonilises nägemuses - kohtumiseni!

Teie vend, Meie Isa alandlik õpilane, oma emand Marika Katarina'ga,
Nüüdsest siis ka: Armagedonlane* Maarjamaalt

*vt. Harmagedon ja Johannese Ilmutuse raamat.

EUGEENIKA

Tundub, et minu eelvoorulugejate õlalepatsutatav kriitika minu harimatu eneseväljendus-tungi juhtimisel lisas ainult põnevust teema enese vastu. Erinevate lugejagruppide elav huvi

siinkirjeldatud, seni seletamatute, kogemustepõhiste teadmiste vastu, sai tänuväärset lisa lugeja **endi** kogemustest.

[Hanno] Harimatus või haritus on suhtumises kinni. Jumala kogemust nagu ka jumaliku kogemust ei saa harida. Sellega on tihedalt seotud ka kõik selline, mis on sotsiaalne mälu. Kõik Jumala loodu on omavahel seotud läbi Jumala kui oma looja. See on ühest küljest veidi müstiline, teoloogia vaatenurgast ka teaduslik, kuid esmalt on sellised kogemused ikkagi jumalikkuse kogemused ja neid tuleb väga kalliks pidada. Kaugeltki mitte kõik ei koge neid.

Mõned targemad, nagu ikka, teadsid täpselt, et siin saab tegu olla ainult tavalise müstikaga, mis algab näiteks geenitelepaatiast ja kulgeb läbi DNA infokommunikatsiooni-võrgustike eugeenika egorideni. Vähemad teadjamehed sooviksid **aga** pisut rohkem teaduslikku või vähemalt pisut uuringutepõhisemat lähenemist, nii arvan minagi. Esmalt plaanisin vabandada, et ega ma mõni kirjatark pole ja hilja on juba ka alustada, aga kui olin kätte võtnud selle unetusepiinades sirgeldatud mõtiskluse, mõtlesin, et parandan vead ära ja kohendan ka pisut, aga vaata - kui hetkeks peatusin, siis märkasin, et olen algtekstile juba hullult palju juurde sirgeldanud ja nüüd juba ei luba mind minu ahistavad kangelasgeenid tehtut varjata, et ausaid mõtteid sahtlipõhja peita. Olgem nüüd armulikud ja võtkem järgneva vastutus ühiselt kanda ...

[Hanno] Kristlik müstitsism on täiesti olemas ka katoliku ruumis ja just need ained on mul sellel semestril. Samas ei maksa müstitsismi ka ületähtsustada, sest Hea Sõnum ja lunastust selle läbi on ikkagi esmane ja peamine.

Jannik Sinner - üks imelik punapäine mammarello, aga kui ma teda 06. X 2020. Pariisis, Rolland Carros, Raffael Nadali vastu mängimas nägin, siis tabas mind ehmatus: keegi liikus, mõtles ja käitus sama tavatult kui mina nooruses. Ma pole nii isikupärast sarnasust varem veel tajunud kui selle enesekindla veidriku puhul. Kuigi Nadali ta veel ei võitnud, ütles tema äraolevalt külmavereline olemus: te teate küll, et tegelik võitja tuleb siit. Tennisele pühendus Jannik (19) pärast seda kui Jannik (14) oli mäesuusatamise karjääri edukalt lõpetanud. Tennise mängimist alustakse 5-6 aastaselt, 9-aastased on kujunenud arvamuse põhjal juba lootusetult vanad, aga ehk mitte tavatute mägilaste jaoks - nagu paraku?

Ka minu isa esiisad on Ida-Alpidest pärit, kunagised Austria alamad Trieste lähistelt. Jannik Sinner on Itaalia kodanik saksa- ja itaaliakeelsetelt aladelt - mis ei ole üllatav, sest see, et Alpides piire, asukaid tülitamata, sageli ümber mängitakse, on seal saanud elukorralduslikuks tavaks. Nii et ka Trieste on aeg-ajalt Itaalia, siis jälle Austria ja isegi Sloveenia linn olnud.

[Hanno] Maailmas on pea 8 miljardit inimest. Kellegi omasarnase kohtamine ja äratundmine on vaid aja ja tähelepanu küsimus.

See mentaalne jms isikupärane lähedus, mida mina Janniki puhul tunnen, võib muidugi eugeenika teema olla, aga ei pea. Teame, et sealsed rahvad on aegade jooksul mitmel viisil assimileerunud ja kuigi seal on eraldi ka ida-alpi rass, mis ulatub teadaolevalt Alpidest Hollandini ja lõunas Kesk-Itaaliani, siis peaks ühe rassi rassipuhtusest selles ajas ja ruumis ikkagi? vähe alles olema, aga mine tea, ehk ongi mingi väga eriline tõug? Mis side see on tüübiga, keda nägin ilmsi esmakordselt ja kes ei jõudnud isegi veerandfinaalist kõrgemale? See on nagu mingi kodune tunne, aga seletada ei oska. Sarnane kodune tunne on minul, nii kaua kui ennast mäletan siinses reaalsuses, olnud *Dvořáki* ja Mahleri muusikat kuulates/kuuldes: nemad on aegruumi puutes omavahel suhteliselt lähedased, rassikuuluvuselt ehk vähem, aga mina ei tea seal enda vereliinis kahjuks mingit puutuvust kummagagi, ma isegi ei tea kas minule kummagi looming piisavalt meeldib, aga elab see ja on alati elanud minus - nagu suudaksin, tahtmatult, viibida mitmes reaalsuses korraga. Õnneks see ei sega mind!

[Hanno] See meta mälu, mis liigub selliseid teid pidi, millest ratsionaalne teadusmaailm ei hakka iialgi aru saama. See on teoloogia pärusmaa. Samas on sellised kogemused väga ilusad ja kallid. Need tulevad otse Jumalalt ja sellisena - personaalse ilmutusena tulebki neid võtta.

Õeldut süvendab veel üks seletamatu vastuolu: miks ma oma mõttekujundite vormimisel hakkasin tihti ja tahtmatult kasutama hilisbarokseid verbaal-vinjette (vt. pr.k. *vignette verbale baroque*)? Selline tegevus hakkab mulle niivõrd nalja tegema, et ma ei raatsigi enam midagi muuta, sest barokk ongi ju naljakas - nii arvab usutavasti ka üks barokiajastust hästi tuntud isand, tuntud moralist ja duellant Francois Duc de La Rochefauld. Kahjuks oli ta väheproduktiivne kirjatark, sest nooruses polnud kirjutamiseks aega, ja hiljem hakkasid duellidel saadud vigastused valu tegema. Oli ta ju Alexandre Dumas vanema kaasaegne ja kuigi väidetakse, et D'Artagnan'i seiklused olid tema ettevõtmiste kahvatu vari, aga et La Rochefauld oli kuninglikust soost, siis tema eraelust ei olnud sünnis rääkida, rääkimata veel kirjutada. Aga oma maksime kirjutab ta just nii nagu minagi tahaksin suuta - te ju tunnete ja naudite sama Vana Rooma retoorikast kujundatud lakoonilisel loogikal põhinevat lihtsat ja täpset sõnakasutust, eks? Miks mina ei suuda, oleme ju kõik tuttavad ajakirjandusliku leksikaga võimendunud psühholingvistikaga, aga tema maksimide kui barokivaba meistri mõtteseadmise ajakirjanduslik täpsus ja lihtsus jätab, ma arvan, kaasaegsed lakoonikaõppurid veel kauaks nõutuks, minust rääkimata. Oleme temaga ehk mõlemad Marcus Aureliust või kasvõi seltskonnakroonik Suetonius't oma kirjandusõpetajateks nimetamisest unistanud? Mäletan üht tõlkevihikut tema maksimidega, olin vist 14 siis. Lugesin ja unustasin, tegemised ootasid, peale paari sentensi jäi mind rohkem saatma teatud õlg-õla tunne, arvasin teadvat, et tema jaoks pidi barokk sama tobe olema kui minugi jaoks, aga tema pidi barokses keskkonnas viibima, barokseid riideid kandma, barokseid tantse tantsima jne. Alles nüüd, kui aega rohkem tekkis, taipasin, et meie kõigi geenid pididki ju selle maneeritseva ajastu, rococost rääkimata, üle elama, kuigi, jah, mõnede õnnelike sunnismaiste pärisorjade geenid said ehk pisut vähem kannatada. Siin ma siis olen, vana, barokses mentaalias maneeritsev veiderdaja, nagu veidruste vang barokses palees. Tema, minu kangelane, mängis ennast barokist vähemalt klassitsistlikku antiiki – aga mina elan siin, mitte vähem veidral ajastul kui baroki aeg ja meid ühendab barokiga hea põhjus naerda iseeneste üle. On muidugi minu probleem, aga ma ei tunne kahjuks ühtegi meie aja kangelast, kes sellise objektiivse

optimismiga usuks siinses reaalsuses elusse läbi aegade. Ma tunnen, et minust on saanud röömsameelne, armagedonlaseks kutsutu, lõpu-aegade ootuses. Eugeenika parameetrite järgi pole ma ehk seisuslik-õiguslikus hierarhia-püramiidis piisav selles valikus, kus Tema Majesteet ja moralistist, kel lasus maksimimeistri kutsumusele lisaks ka Prince de Marcillac vastutus-kohustus ja kes kuulus sedapidi vähemalt kahte, so Valois'de ja Bourbonide kuninglikku dünastiasse. Aga neil on seal hoopis oma eugeenika - pooljumalatel pole sinna asja:)

[Hanno] See on see, mis defineeribki aristokraatia ja samas on see ka see, miks viimased 2 sajandit on pööbel ka aristokraatiat vaenanud. Alates pamflettidest ja lõpetades revolutsioonidega. See on tabamatu miski, mis võimaldab tajuda Jumalat lähemalt, sest ollakse ju Jumalast valitud tegema seda, mida tehakse. Kui seda hästi tehakse, ehk elatakse Jumalas ja Jumalaga, siis Issand ka tasub seda ja tekkibki ajalukku Aristokraat.

Hea sõber! Hinda Jumala kingitust läbi selliste personaalsete ilmutuste. Sa oled äravalitud neid saades. Kas sa selleläbi ja kuidas ajalukku lähed on määratud sellega kuidas Sa neid kasutad. Kuid sellegi üle ei pea muretsema. Jumal annab ja Jumal läbi Püha Vaimu ka õpetab kuidas oma andi kasutada. Kuula seda juhatust ja kõik on hästi.

Sinu Isidorus [HANNO]

Kriitika tellija st. mina, edaspidi: TELLIJA

Aulised!

On alust arvata, et kaks Teie hulgast, kelledelt julgesin paluda kriitikat oma verbaaltaiestele, osutusid Sotsiaalmeti agentideks. 😞 . Hea meel, ikkagi. 😊.

1) Keegi USA kirjanik, Martin alias De Bergamo,

vt. INGLI PÄEVIK https://www.amazon.com/Angels-Diary-Martin-Napa-ebook/dp/B08KH6342F/ref=sr_1_2?dchild=1&keywords=angel%27s+diary+martin+napa&qid=1603306038&sr=8-2

Aulised,

Lubage väljendada rõõmu, et tõeline kirjandusklassika on paotanud oma ajatuid uksi, millest kiirgab särav valgus. Uksi enam avades näeme käes hoidvat mõõka, tõstetud kõrgele pea kohale. Mõõgalt peegelduv valgus on närvekõditavalt intensiivsem kui lossiõue igapäevaelu paitav unisevõitu päevavalgus. Tajutav tera raske vahedus transformeerub aga korraga imetabasel moel baroksesse kergusesse ning selline valgustumine on saavutatav vaid tõelistel meistritel kaunistet nii mõõga- kui kirjasule täiusliku käsitsemisoskusega.

Tõeline kirjandus pole veel kadunud!

Tänu ja jõudu autorile, kes ühes käes mõõk ja teises kirjasulg, teeb loomekerguses imesid!

Vend MARTIN

2) Tuntud imelaps Meelis Voolmaa.

Hea loan,

Mu sisemus itsitas seda teksti lugedes, naudingust. Tegi olemise kergeks, rõõmsaks.

Nauditavas stiilis kirjatükk, on kahju, et alles nüüd sulemeistrite tasemele oled võtnud langeda!

Aitäh jagamast!

Head
MEELIS

TELLIJA

Tänulikult ootan kõigilt õpetatud vendadelt, mitte retsensioone, aga pisut suunavaid juhiseid.

Päris kirjameheks hakata on hilja, nii et nii veider vend ma veel ei ole, et üht hullu konkurenti kartma peaksite, aga mine tea?

Lugupidamises!

Üks saabuv sulerüütel Maarjamaalt,

mitte mingi kurvakujurüütel La Mancha'st.

... siin, TELLIIJA.